

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Croesvs Et Codrvs. hoc est, Copiæ Et Inopiæ Damna vel
Lvcra, à bono iustoq[ue] Mundi Governatore Deo
Distribvta**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1648

§. 10. Arsenij, Mæsimæ, Iuliani, & aliorum Anachoretarum paupertas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52359)

anima inuestigat ornatum. Quare eundem
superiùs sic laudat: *Nepotianus baltheo posito
habituq; mutato, quidquid castrensis peculij fuit,
in pauperes erogauit. Legerat enim: Qui uult
perfectus esse, vendat omnia que habet, & da
pauperibus, & sequatur me. Et iterum: Non
potestis duobus dominis seruire, Deo & mam
mona. Excepta vili tunica, & operimento paruo,
quo recto tantum corpore frigus excluderet, ni
hil sibi amplius reseruauit.*

§. X.

Arsenij, Mæsima, Iuliani, & aliorum Anachoretarum paupertas.

Pluribus experimentis testatum est, quantum possit diuinæ amor paupertatis. *Egrauit aliquando Abbas Arsenius in Scithi, & opus habuit in necessitate sua usq; ad unam siliquam nummi. Et cum non inueniret, accepit à quodam velut eleemosynam, & dixit: Gratias tibi ago, Domine, quia me dignum fecisti, nomine tuo, ad hoc peruenire, ut egens eleemosynam postularem. Gaudent nimirum Christi imitatores ijs rebus se spoliari, quibus alij ditati exultant. Quin & centonibus magis triumphant milites sacri, quàm profani in paludamentis. Qua de causa Mæsimas neque tunicam voluit, neque cilicium mutare, sed*

Heribert.
Rosveid.
in vitis
PP. lib. 5.
n. 5. libell.
6.

Idem ib.
l. 9. c. 41.

ijs, quæ in eis fiebant, rupturis pannos assu-
ens, senectuti remedium attulit. Iulianus
autem senex, circiter annos septuaginta, in
quodam breui spelæo moratus, nihil omni-
no sæculi istius, præter cilicium, & sagum,
& vasculum ligneum, & librum possidebat.
Hæ diuitiæ fuerunt, & tota supellex Iulia-
ni. Miri etiam author exempli fuit, in hoc
genere, Aphraates, qui nihil unquam omni-
no accepit ab aliquo, non panem, non obsonium,
non vestem, sed unus solus ei notus panem suppe-
ditabat. Cùm autem usq; ad profundum pro-
cessisset senium, post occasum solis, vescebatur
oleribus. Aiunt autem Anthemium, qui postea
fuit & Præfectus, & Consul, cùm electus legatus
profectus est ad Persas, ad eum attulisse tu-
nicam apud Persas contextam, & dixisse: Cùm
scirem unicuiq; suam dulcem esse patriam, &
qui illic nascuntur fructus esse incundissimos,
hanc ex patria ad te attuli tunicam, rogoq; ut
tu eam accipias; ego verò sim tua benedictionis
particeps. Is autem eam quidem primùm in-
poni in subsellio: deinde cùm multi fuissent in-
teriecti sermones, dixit se angi animo, utpote
quòd sit in duas partes diuisa cogitatio. Illo autem
rogante causam, semper, inquit, constitui habe-
re unum solum, qui mecum habitaret, mihiq;

Ibid. libi
10, cap. 51.

Ibidem
l. 9. c. 8.

ipsi hanc legem imposui, ut mihi omnino denegatur duorum simul habitatio. Cùm ergo unus mecum jam sedecim annis habitasset, & esses mihi cordi, accessit quidam meus contribulus, volens mecum habitare, & rogans, ut hoc sibi liceret. Hoc mihi mentem distrahit: duos enim simul habere non patiar. Contribulem enim amplector, ut contribulem. Priorem autem, ut qui mihi cordi fuerit, expellere, & graue, & iniquum existimo. Ille verò, Meritò, inquit, ò pater, neq; enim fas est, ut eum, qui tibi plurimo tempore inseruijt, amandes, tamquam non aptum; eum autem cuius morum nondum fecisti periculum, propter solam admittas patriam. Ad hac diuinus Aphraates: Non accipiam ergo, inquit, ò vir admirande, hanc tunicam; duas enim habere non patiar. Est enim mea quidem sententiâ incundior, tua verò melior eâ, quæ mihi tanto tempore inseruijt. Ad hunc modum veterem ac detritam tunicam suam noua repudiata retinuit Aphraates, non imperitior in docenda, quàm seuerior in exercenda paupertate magister. Ac sanè plures in huius virtutis schola, discipuli excelluerunt, quibus fiducia in Deum, præ omni pecunia, aut re alia fuit. Qualis & ille fuit, cui Patriarcha Ioannes Eleemosynarius centum numismata dare

Leontius
 in vita S.
 Io. Elec-
 mos. c. 23.

ea dare voluit. Dei autem amicus ille verè monachus, non passus aliquid accipere ex eis, dignum memoria verbum ad Patriarcham locutus est dicens: Ego hoc non postulo, Domine; Monachus enim si fidem habet, horum non indiget: Si autem horum eget, fidem non habet. Quo audito, S. ille Præsul tantò impensius monachos posthac honoravit, multoque maiore animi affectu hospitio excepit.

§. XI.

Religionum fundatores, quanti fuerint amatores paupertatis?

Paupertatem suam in eminentem, & nostro quoque sæculo imitandum perduxerunt fastigium S. Basilii, S. Benedictus, S. Bernardus, S. Dominicus, S. Franciscus, S. Ignatius, & alij quàm plurimi. S. Franciscus hanc virtutem vsque adeò censuit esse ad amandam, ut eam quasi sponsam sibi suisque etiam desponsarit. Et sæpe à fratribus rogatus, *Quanam virtus maximè nos Christo commendaret, gratosque faceret?* cum iubilo respondit: *Paupertas, hæc est enim via salutis, humilitatis fomes, perfectionis radix, qua fructus nobilissimos, eosque multiplices producit, sed occultos, & paucis cognitos.* Huius virtutis amore inflammatus, Romæ ad SS. Petri